

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 29/03/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 80

Bài hôm qua, Hòa Thượng dạy chúng ta: “**Người tu hành phải tự bảo hộ tâm thanh tịnh, phải biết xa lánh chốn phồn hoa phức tạp**”. Những nơi khiến chúng ta dễ dẫn khởi tập khí, phiền não thì chúng ta phải xa lánh. Thí dụ, khi chúng ta vào siêu thị, cho dù ở nhà chúng ta đã có đủ mọi thứ nhưng chúng ta vẫn muốn mua thêm, những mặt hàng được khuyến mãi, được tặng quà sẽ khiến chúng ta động tâm. Nếu chúng ta nhất định muốn mua một thứ nào đó thì chúng ta có thể sẽ ôm vọng niệm đó trong nhiều tháng, nhiều năm.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: “**Chúng ta đừng sợ không có phước báu, chúng ta chân thật thật làm thì chúng ta sẽ có đầy đủ phước, huệ**”. Chúng ta muốn người khác làm việc nào đó thì chúng ta phải thật làm. Thí dụ, chúng ta muốn bảo một đứa trẻ lạy Phật thì chúng ta phải lạy Phật một cách miên mật. Chúng ta phải thật làm mọi sự, mọi việc. Chúng ta bảo người khác làm mà họ không làm thì chúng ta làm và làm cả phần việc của họ. Chúng ta thật làm thì chúng ta mới thật có kết quả. Đây là kinh nghiệm của chính bản thân tôi. Chúng ta làm như vậy thì chúng ta mới có thể nhanh chuyển được người. Chúng ta khuyên người bỏ thí mà họ không làm thì chúng ta làm luôn cả phần của họ. Chúng ta khuyên người lạy Phật mà họ không làm thì chúng ta làm luôn phần của họ. Chúng ta bắt đầu làm với những người thân trong gia đình.

Hòa Thượng nói: “**Trong quá trình giảng dạy, làm Phật sự mấy mươi năm, tôi luôn tâm tưởng sự thành, chưa hề có chướng ngại!**”. Ngài được “*vạn sự như ý*” vì những điều Ngài mong muốn đều là mong muốn cho người khác. Chúng ta vì mình mong muốn thì chúng ta có chướng ngại. Chúng ta mong muốn mọi người được tốt đẹp thì chúng ta sẽ “*vạn sự như ý*”. Hòa Thượng đi đến đâu thì Ngài đem tài vật, những điều tốt lành đến nơi đó nên Ngài luôn được hoan nghênh, chào đón. Hòa Thượng nói: “**Đi đến đâu tôi cũng chỉ cần pháp tòa**”. “*Pháp tòa*” là nơi có thể giảng dạy Phật pháp. Ngài chỉ cần nơi để giảng pháp và để lại tất cả danh lợi cho người.

Chúng ta tổ chức thành công lễ hội tri ân, có hơn 3500 người trong hội trường, chúng ta làm được như vậy vì chúng ta muốn mọi người có chỗ ngồi tốt nhất, đẹp nhất. Chúng ta quán sát, chúng ta đang mong muốn cho người hay chúng ta mong muốn cho mình? Hòa Thượng nói: “**Người có trí tuệ thì họ sẽ toàn tâm toàn lực lo nghĩ cho người**”. Chúng ta lo nghĩ cho người thì cũng có chúng ta trong đó. Người đại khờ, không có trí

tuệ mới lo nghĩ cho mình. Chúng ta nghĩ cho mình thì chúng ta càng nghĩ càng khó, chúng ta nghĩ cho người thì chúng ta càng nghĩ càng thông.

Hòa Thượng nói: **“Có bốn cảnh giới là tùy duyên bất biến, bất biến tùy duyên, tùy duyên tùy biến, bất biến bất tùy duyên. Làm được cảnh giới “tùy duyên bất biến” thì đó chính là Bồ Tát. Trong mọi hoàn cảnh Bồ Tát có thể tùy duyên, tâm thanh tịnh của các Ngài luôn bất biến”**. Không có hoàn cảnh nào có thể phá vỡ được tâm thanh tịnh của các Ngài. Người xưa nói: **“Bồ Tát ở chợ thì chợ là đạo tràng”**. Bồ Tát đến bất cứ nơi nào thì nơi đó đều là đạo tràng. Hằng ngày, khi chúng ta tiếp xúc hoàn cảnh, chúng ta **“bất biến”** hay chúng ta bị hoàn cảnh lôi kéo, chiêu dụ? Ngày nay, sự cám dỗ của hoàn cảnh đối với con người ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải đuổi cùng, diệt tận tập khí của chính mình”**. Chúng ta không để tập khí mạnh nha thì chúng ta mới không bị chúng sai sử. Chúng ta phải nói không với tiền tài, danh vọng. Chúng ta chỉ xa lánh tiền tài lớn, chúng ta tùy tiện đối với tiền tài nhỏ thì chúng ta sẽ dần phạm phải sai lầm, đây là kẻ hở nghiêm trọng của chúng ta. Chúng ta phải có khí khái như người quân tử. Người xưa nói: **“Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thụ”**. Người không có đạo lý thì chúng ta không kết giao, đồ không phải của chúng ta thì chúng ta không hưởng. Chúng ta có tâm cảnh này thì chúng ta mới có thể đạt được trạng thái vô cầu.

Hòa Thượng không có tâm mong cầu, Ngài tuyệt đối không có quyền sở hữu nhưng Ngài có quyền sử dụng ở rất nhiều nơi, mọi người luôn mong muốn Ngài đến nơi của họ. Ở Singapore, ở Úc mọi người thiết lập phòng ghi hình đăng cấp truyền hình để Ngài đến đó hoằng pháp. Chúng ta không có tâm mong cầu không có nghĩa là chúng ta sẽ không có những thứ cần thiết để lợi ích chúng sanh. Người xưa nói: **“Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”**. Một bữa ăn một ngụm nước đều do tiền định. Chúng ta cần những thứ gì cần cho việc lợi ích chúng sanh thì chúng ta tự nhiên sẽ có những thứ đó. Mọi sự gàn như đã có sự an bài. Phật Bồ Tát hiểu được điều này nên các Ngài không cần khởi tâm động niệm, ở trong mọi hoàn cảnh, tâm thanh tịnh của các Ngài luôn bất biến.

Hòa Thượng nói: **“Cảnh giới thứ hai là “bất biến mà tùy duyên”, đây chính là cảnh giới tâm của Phật. Cảnh giới thứ ba là “tùy duyên tùy biến”, đây là cảnh giới của phàm phu”**. Chúng ta ở trong bất cứ hoàn cảnh nào chúng ta cũng động tâm, thuận cảnh thì chúng ta sinh tâm ưa thích, nghịch cảnh thì chúng ta sinh tâm ghét bỏ.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tu hành, học Phật nhiều năm nhưng chúng ta vẫn không thể kháng cự lại cám dỗ của hoàn cảnh. Chúng ta không những phải kháng cự lại sự cám dỗ của hoàn cảnh mà chúng ta còn phải tạo ra hoàn cảnh”**. Trong thời đại hiện đại, chúng ta muốn lợi ích chúng sanh thì chúng ta phải tạo được hoàn cảnh. Mọi người không mời chúng ta nhưng chúng ta vẫn đến để tổ chức các lớp kỹ năng để dạy bảo các con. Chúng ta dạy bảo được các con thì chúng ta đã dạy bảo được Cha Mẹ, Ông

Bà. Một số phụ huynh đã phát tâm hoan hỷ, tích cực tham gia công tác tổ chức các lớp học cho các con. Nhiều người muốn nói lời tri ân, xin lỗi với Cha Mẹ, vợ chồng nhưng khi ở nhà, mọi người không thể mở lời, khi đến các lễ tri ân, mọi người có thể lên sân khấu khóc tri ân nhau.

Chúng ta muốn tạo được hoàn cảnh thì chúng ta phải không để hoàn cảnh tạo chúng ta. Ngày trước, một lần tôi được mời đến giảng ở một ngôi chùa, gần 1000 cụ ngồi đến nghe. Vị trụ trì hỏi tôi: “*Giảng cái gì?*”. Tôi nói, tôi chuyên giảng Tịnh Độ. Vị trụ trì nói: “*Đến giảng thì phải có đề tài để Phật tử còn biết!*”. Vị trụ trì nói tôi chỉ được giảng trong một tiếng vì buổi chiều vị đó phải đi họp. Khi đó, tôi nhớ đến lời Hòa Thượng dạy: “***Chúng ta phải tạo ra hoàn cảnh***”. Tôi luôn được nhắc nhở bởi lời dạy này. Tôi đến nơi nào tôi cũng dùng tâm vô tư vô cầu này để tạo hoàn cảnh. Hôm đó tôi giảng đề tài “*tinh tấn chứ không tinh tướng*”, buổi học đó rất thành công, các cụ vỗ tay liên tục. Chúng ta “*tùy duyên tùy biến*” thì chúng ta là phạm phu. Chúng ta chưa đạt được cảnh giới “*tùy duyên bất biến*” nhưng chúng ta phải nắm giữ được duyên, không để duyên lôi kéo chúng ta. Chúng ta phải luôn phản tỉnh không để duyên phát tác.

Hòa Thượng nói: “***Tài, sắc, danh, thực, thù, Địa ngục ngũ điều căn***”. Đây là năm nguyên nhân chính yếu của Địa ngục, chúng ta tiêm nhiễm bất cứ thứ nào thì thứ đó cũng dẫn chúng ta vào Địa ngục. Chúng ta là phạm phu, tâm chúng ta vẫn còn đầy đủ “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”. Tôi cũng vẫn còn nguyên những tập khí này, nhưng tôi đặt cảnh báo sớm với chúng. Chúng ta phải nhận dạng ra tập khí xấu ác khi chúng còn ở xa. Nếu chúng ta để nó vào vòng nguy hiểm mà chúng ta không nhận ra thì chúng ta đã không có sự phản tỉnh.

Trong hệ thống phòng thủ phòng không của một quốc gia, khi vật thể bay chuẩn bị bay vào vùng nhận dạng thì hệ thống phòng thủ đã nhận ra, khi vật thể bay bước vào vùng nhận dạng thì hệ thống phòng thủ sẽ bắn hạ vật thể đó. Chúng ta không bị cảnh duyên trói buộc thì chúng ta mới có thể tạo ra được hoàn cảnh. Việc này tưởng chừng khó nhưng thật sự không khó, chúng ta dùng tâm vô tư vô cầu thì chúng ta sẽ tạo được hoàn cảnh để lợi ích chúng sanh.

Ngày trước, tôi nói với Thầy trụ trì Tổ Đình Phước Hậu, con đã từng ở đây mười mấy năm, con muốn làm điều gì đó, khi nào Hoà Thượng cần làm việc gì thì Ngài nói giúp con. Tôi tự tiến cử mình, chúng ta làm bằng tâm vô tư, vô cầu thì chúng ta sẽ không sai. Hôm trước, tôi tặng họ rau sạch cho hai vợ chồng là chủ một khu du lịch, họ cảm thấy rau ăn rất ngon. Tôi nói, nếu họ muốn trồng rau thủy canh để cung cấp cho công nhân thì tôi sẽ giúp họ. Ban đầu họ muốn làm vườn rau để khách đến thăm quan, tôi nói, nếu mọi người làm để cho khách thăm quan thì vườn rau sẽ bị nhiễm sâu bệnh. Nếu chúng ta chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chúng ta sẽ bị hoàn cảnh lôi kéo. Chúng ta kiểm soát được tập khí thì chúng ta sẽ tạo được hoàn cảnh.

Sắp tới, ở tỉnh Gia Lai có thể sẽ mở lớp “*Kỹ năng sống*”, tôi chỉ đến đó một lần, sau đó, tôi mời họ tham quan mô hình của chúng ta. Sắp tới, các Thầy Cô quê ở Gia Lai có thể sẽ được trở về cống hiến cho quê nhà, đó là niềm hạnh phúc. Nơi nào có thể làm được việc lợi ích cho chúng sanh thì chúng ta nỗ lực làm. Hiện tại, ba cháu nội của tôi được đọc “*Đệ Tử Quy*”, được học khoá học hè nên chúng rất ngoan. Chúng ta làm lợi ích cho xã hội thì những người thân của chúng ta cũng được lợi. Chúng ta không cố làm để người thân chúng ta có được lợi ích, chúng ta không phan duyên cưỡng cầu. Chúng ta tùy duyên không phan duyên. Chúng ta làm chủ mọi hoàn cảnh.

Hòa Thượng nói: “*Cảnh giới “bất biến bất tùy duyên” là tâm cảnh của Nhị thừa*”. “*Nhị thừa*” là những người tu theo Tiểu thừa, tâm của họ không mở, họ “*độc thiện kỳ thân*”. Họ tu hành để tốt cho riêng họ, họ có thể đạt đến cảnh giới tịch tịnh nhưng họ không mở rộng tâm để cứu giúp chúng sanh, họ chỉ giúp những người thật có duyên. Phật không tán thán những người tu theo pháp tiểu thừa này.

Bất biến tùy duyên là cảnh giới của Như Lai. Tùy duyên tùy biến là cảnh giới của phàm phu. Chúng ta cố gắng để không bị hoàn cảnh sai sử, chúng ta phải là người tạo ra hoàn cảnh. Điều này không khó, thí dụ như, khi mọi người trong gia đình chúng ta nói chuyện, chúng ta hướng mọi người đến những chủ đề tích cực như làm thế nào để giáo dục con, làm thế nào để gia đình hạnh phúc. Đây là những chủ đề mọi người đang rất quan tâm.

Hôm nay, Hòa Thượng nói về cảnh giới “*Tùy duyên bất biến*”, đây là cảnh giới của Bồ Tát, các Ngài ở trong hoàn cảnh nhưng không bị hoàn cảnh trói buộc. Cảnh giới “*Bất biến mà tùy duyên*”, là cảnh giới cao hơn, đây là cảnh giới của Như Lai. Cảnh giới “*Tùy duyên tùy biến*” là cảnh giới của phàm phu. Chúng ta cố gắng không để hoàn cảnh sai sử mà chúng ta phải là người tạo ra hoàn cảnh. Thí dụ, trong buổi nói chuyện ở gia đình, chúng ta phải là người dẫn dắt mọi người hướng đến điều tốt đẹp như cách giáo dục con cái, cách xây dựng gia đình hạnh phúc. Đây là chúng ta làm chủ hoàn cảnh.

“*Phật*” là chỉ đấng giác ngộ hoàn toàn, tư cách hành vi, sự nghiệp của Phật đều làm mô phạm cho thế nhân. Chúng ta cải đổi chính mình theo những chuẩn mực này thì đó là chúng ta tu hành. “*Tu hành*” chính là chúng ta thay đổi, tự làm mới. Chúng ta vẫn khởi, vẫn để tập khí xấu ác hiện hành thì đó là chúng ta chưa tu hành. Phàm phu chúng ta có tiến bộ nhưng sau đó, chúng ta lại lui sụt. Chúng ta học tập như chèo thuyền ngược nước, chúng ta ngừng chèo thì chúng ta đã bị dòng nước đẩy ngược phía sau. Chúng ta không tiến bộ thì chúng ta đã bị tụt lùi. Có những người tiến bộ rất chậm nhưng họ tiến bộ dần dần, đến ngày họ sẽ vượt qua chúng ta.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta học Phật, tu hành mà chúng ta không thay đổi được vận mệnh thì chúng ta đáng trách!*”. Chúng ta chân thật thay đổi tự làm mới thì chúng ta sẽ thay đổi được vận mệnh. Hòa Thượng từng nói: “*Chúng ta đi xem bói mà về nhà chúng ta còn khen Thầy bói giỏi, Thầy bói nói chính xác vận mạng của chúng ta, đáng lẽ chúng ta phải khóc một trận vì chúng ta tu hành mà không thể thay đổi được vận*

mạng!”. Cả cuộc đời Hòa Thượng làm ra tấm gương cho chúng ta. Nhiều người trong chúng ta cũng đã thay đổi được vận mệnh một cách rõ ràng. Nếu tôi không thật làm thì hiện tại mồ của tôi cũng đã xanh cỏ. Chúng ta càng làm có thành quả thì chúng ta càng có niềm tin, chúng ta có niềm tin thì chúng ta sẽ càng làm một cách quyết liệt hơn.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta phải dũng mãnh tinh tấn một cách đặc biệt***”. Chúng ta có niềm tin mạnh mẽ thì chúng ta mới có thể dũng mãnh tinh tấn một cách đặc biệt. Các phụ huynh đã nhìn thấy các con tiến bộ một cách đặc biệt nên các phụ huynh cũng phát tâm đóng góp cho các lớp học. Chúng ta tu hành, chúng ta muốn xả bỏ thân tâm thế giới, giải thoát khỏi sự trói buộc của luân hồi thì chúng ta phải dụng tâm quyết liệt hơn. Chúng ta “*ba ngày nóng bảy ngày lạnh*” thì chúng ta không thể thành công. Chúng ta miệt mài, tinh tấn thì chắc chắn chúng ta sẽ thành công!

Chúng ta khuyên người khác làm mà họ không làm thì chúng ta làm cả phần việc của họ, chúng ta thật làm thì chúng ta sẽ cảm hoá được những người xung quanh. Họ không mở được tâm vì người lo nghĩ, vì người phục vụ thì chúng ta sẽ làm cả phần việc của họ. Chúng ta làm một cách miệt mài thì trong vô hình chung họ cũng sẽ bị ảnh hưởng. Chúng ta thật làm là chúng ta làm việc của chính mình và chúng ta làm cả việc của những người xung quanh, chúng ta làm như vậy thì chúng ta sẽ chuyển đổi được hoàn cảnh một cách nhanh nhất. Đây là cách tôi đã làm để tôi chuyển đổi hoàn cảnh!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!